

Hebrajams 11,6: *„O be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai Jo ieškantiems atsilygina.“*

Nuo tikėjimo priklauso, ką mes renkamės, ką darome, ką veikiamo. Mes dažnai klausiame savęs: ko Dievas tikisi?

Hebrajams 11,4: *„Tikėjimu Abelis aukojo geresnę auką negu Kainas ir dėl tikėjimo gavo liudijimą, kad yra teišus, Dievui paliudijus apie jo dovanas. Dėl tikėjimo jis ir miręs tebekalba.“*

Atsiverskime „Pradžios knygą“ ir paskaitykime apie Abelio tikėjimą, kas jam nutiko. Pradžios 4,1-12: *„Ir Adomas pažino savo žmoną Ievą, ir ji tapo nėščia. Ji pagimdė Kainą ir tarė: „Įsigijau sūnų Viešpaties pagalba“. Ji dar pagimdė jo brolį Abelį. Abelis buvo avių piemuo, o Kainas – žemdirbys. Kuriam laikui praėjus, Kainas aukojo Viešpačiui iš žemės vaisių. Taip pat ir Abelis aukojo iš savo bandos riebiausių pirmagimių. Viešpats pažvelgė į Abelį ir jo auką, tačiau į Kainą ir jo auką Jis nepažvelgė. Todėl Kainas labai supyko, ir jo veidas paniuro. Viešpats tarė Kainui: „Kodėl tu supykai ir tavo veidas paniuro? Darydamas gera, argi nebūsi priimtinas? O jei gera nedarai, nuodėmė tyko prie durų. Ji traukia tave, tačiau tu turi viešpatauti jai“. Kainas kalbėjo savo broliui Abeliui. Jiems esant laukuose, Kainas užpuolė savo brolį Abelį ir jį užmušė. Tada Viešpats paklausė Kaino: „Kur yra tavo brolis Abelis?“ O jis atsakė: „Nežinau. Argi aš esu savo brolio sargas?“ Tada Viešpats tarė: „Ką padarei? Tavo brolio kraujas šaukiasi manęs nuo žemės. Taigi dabar esi prakeiktas ant žemės, kuri atsivėrė ir priėmė iš tavo rankos tavo brolio kraują. Kai tu ją dirbsi, ji nebeduos tau derliaus. Tu būsi klajūnas ir benamis žemėje“.*

Kuo skyrėsi Kainas ir Abelis? Savo aukomis.

Jono 4,21-24: *„Jėzus atsakė: „Moterie, tikėk manimi, jog ateina valanda, kada garbinsite Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje. Jūs garbinate, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išgelbėjimas – iš žydų. Bet ateina valanda, - jau dabar ji yra – kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes Tėvas tokių Jo garbintojų ieško. Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys turi garbinti dvasioje ir tiesoje“.*

Kai skaitome šią Raštą vietą, galvojame, kad kalbama apie Šventąją Dvasią. Tiek graikų

kalba, tiek lietuvių kalba 24 eil. parašyta: „Turi garbinti dvasioje ir tiesoje“. Žodis „dvasia“ rašoma ne didžiąja, bet mažąja raide. Čia nekalbama apie Šventosios Dvasios buvimą mumyse, kuria kiekvienas, kuris patikėjome Jėzumi Kristumi kaip Viešpačiu ir Gelbėtoju, esame užantspauduoti. Čia kalba apie mūsų vidinį žmogų.

Kainas aukojo auką iš religinių paskatų. Abelis aukojo Dievui iš širdies.

Ir mes šiandieną galime apsigauti. Kaip apaštalas Paulius rašo: „Man gaila savo tautos, kuri turi uolumą, bet tas uolumas neapšviestas.“ Kodėl mes ateiname į bažnyčią? Ar todėl, kad reikia? Ar todėl, kad aš noriu Dievą pagarbinti? Aš noriu išgirsti žinią iš Dievo Žodžio. Noriu melstis kartu su kitais, noriu pasitarnauti Dievui. Daugelis tikinčiųjų ginčijasi: „Ar Abelis buvo teisesnis už Kainą? Rašte to nėra paminėta. Svarbiausia – kokia aukos atnešimo Dievui motyvacija. Kada žmogus visa širdimi ieško Dievo, pirmas dalykas, kuris atsitinka jo gyvenime, jis tai daro teisingai.

Abelis ne šiaip sau aukojo teisingą auką. Jis tikėjo Dievu, o Kainas darė tai, ką žinojo, kad reikia daryti, kad reikia Dievui aukoti auką. Taip ir mes savo krikščioniškame gyvenime, galime atmestinau daryti daugelį dalykų, kurie yra Rašte, bet mūsų širdys nenori to daryti. Dar kartą paskaitykime Hebrajams 11,4 eilutę. Abelis tikėjo Dievu. Jis tikėjo taip, kaip Dievas apie tai sako. Mes šiandieną galime ilgai diskutuoti, kas yra gerai, kas yra blogai. Bet, jeigu netikėsime taip, kaip tikėjo Abelis, tai mes netikėsime Rašte užrašyta tiesa. Štai kur yra esmė. Kai girdžiu Lietuvos katalikų kunigus per šventes kalbant, kad Lietuva yra Marijos žemė, kad mes visi turime jai melstis, man tos šventės nublanksta. Iš dvasinės perspektyvos tai yra lyg pasityčiojimas. Ar Marija numirė už kiekvieną žmogų? Ne. Ar ji gali žmogui atidaryti Dangaus vartus? Ne.

Kada žmogus nenori ieškoti Dievo, o tik ieško sąžinės nuraminimo, jis niekada nesieks tiesos. Tai nereiškia, kad mes visą laiką elgsimės teisingai. Bet reiškia, kad ieškosime tos tiesos, kurią, Dievas nori, kad mes žinotume. Ar nors vienas iš mūsų žino visą Raštą, viską supranta? Ne. Aš iki šiol daug ko nesuprantu, bet mano širdis trokšta sužinoti, ką Dievas galvoja apie vienus ar kitus dalykus, kokios Jo vertybės.

Abelis tikėjimu pasirinko Dievo tiesą. Kainas neturėjo teisingo tikėjimo. Išvada yra tokia: kada mes tikime ir nuoširdžiai ieškome Dievo, tada ateityje asmeniniame gyvenime pasireikš tiesos praktikavimas. Jeigu tikrai ieškome Dievo, daugelis dalykų Rašte gali būti nesuprantami. Jeigu kas nors pasakytų: „Apeik keliais aplink kokį nors pastatą, tuomet visos nuodėmės tau

bus atleistos.“ Man būtų paprasta tai padaryti. Jeigu mums dabar pasakytų: „Padarykite tą ir tą. Tuomet Dievas jus priims.“ Ar jūs nedarytumėt? Darytumėt. Dievas sako: „Jeigu nori būti priimtinas man, tu turi patikėti tuo, ką Aš dėl tavęs esu padaręs.“

Kitas dalykas – turime patikėti, kad Dievas mus pašaukė gyventi laisvą nuo nuodėmės gyvenimą. Bėda ta, kad dažnai žmonės nesijaučia turį nuodėmių. Mes sakome: „Aš darau tai, kas man patinka.“ Mes nebepajėgiame atsisakyti nuodėmių, nors suprantame, kad tai mus žlugdo. Jeigu neieškome Dievo, tiesa neateina į mūsų gyvenimą ir neišlaisvina. Jėzus sakė: „Jūs pažinsite tiesą ir tiesa išlaisvins jus.“ Bet to negalima padaryti tol, kol nuoširdžiai neimsime ieškoti Dievo savo asmeniniame gyvenime.

Mes dažnai kaltiname vieni kitus, dažnai sakome, kad mūsų tarpe nėra sutarimo. Kiek mes laiko skiriame Dievui?

Krikščioniškame gyvenime yra dėsniai, kurių nevalia pažeisti. Vienas jų yra toks: „Kada aš mažai laiko skiriu asmeniniams santykiams su Dievu, kada Jo neieškau, tai, kai susitinku su kitais, aš neieškau Dievo valios, bet ieškau savo valios. Štai kodėl mes vienas kito kartais nesuprantame, neįsiklausome, negirdime vienas kito. Kiekvienas traukiame į savo pusę, kiekvienas turime savo interesų, savo norų. Kodėl taip būna? Nes neieškome asmeninių santykių su Dievu. Jeigu neieškome santykių su Dievu, tai neieškome Dievo tiesos, o tik tiesa gali mus apjungti. Žmonių norai, interesai nepadės susivienyti.

Jeigu jūs nenorite studijuoti Rašto, skaityti Jį, tai reiškia, kad jūsų gyvenime kažkas negerai. Po kurio laiko nesistebėkite, jeigu jums atrodys, kad kiti jūsų nemyli, neišklauso, nesupranta. Kas atsitiko tarp Abelio ir Kaino? Jie abu žinojo, kad reikia Dievui aukoti. Abelis pasirinko daryti tai, ko nori Dievas. Kainas pasirinko daryti tai, ko nori jis pats. 4 eil. pasakyta, kad Abelis aukojo geresnę auką negu Kainas. Abelis dėl tikėjimo gavo liudijimą, kad yra teisus.

Antras dalykas, kurį čia matome yra tas, kad Dievas paklusnumą tiesai liudija žmogaus gyvenime. Jeigu jūs nuoširdžiai ieškosite Dievo, tai Dievas visą laiką tai rodys viešumoje. Jam nėra svarbu, ar jūs to norite, ar jūs to nenorite. Kartais pavydime kitiems, nes Dievas juos naudoja savo darbe. Kainas pavydėjo Abeliui, nors jis buvo vyresnis brolis, o Abelis jaunesnis. Krepšininkų treneris Jonas Kazlauskas pasakojo, kad Kinijoje labai įsišaknijusi tradicija, kad vyresnieji amžiumi sportininkai, kaip ir vaikai šeimose, užima svarbią vietą. Jaunėliai turi nusileisti. Dažnai tai trukdė Kinijos rinktinei geriau žaisti, treniruotis. Kai kitą bažnyčios narį Dievas naudoja, mes turime dėkoti, džiaugtis, o ne pavydėti. Turėtume savęs klausti: „Kas

mano gyvenime yra blogai, kad Dievas nenaudoja?“ Abelio atveju Dievas viešai parodė, kad jo auka priimtina. Daugelis sutinka, kad Abelio ir Kaino pavyzdys rodo, kad ieškantys teisumo nukenčia nuo tų, kurie nenori ieškoti teisumo. Jeigu neieškome Dievo ir Jo tiesos, tai mus erzina visi kiti, kurie ieško tos tiesos. Tuomet mes tarpusavyje nesusitariame, kartais supykstame, kartais neleidžiame kitam veikti. Trečias dalykas, kuris paminėtas 4 eilutėje, yra tas, kad tas žmogus turėjo didelę įtaką kitiems. Ne tik savo aplinkoje, bet ir miręs. Ar jūs norite būti tas, apie kurį kalbės: „Jis buvo tikėjimo žmogus“? Kad ne jūs apie save liudytumėte, bet Dievas liudys. Dievas nori, kad mes, kaip bažnyčia, turėtume tarpusavio santykių liudijimą. Tokia yra Dievo valia, nes Jėzus sako: „Iš jūsų tarpusavio meilės atpažins, kad esate mano mokytiniai.“ Bet to neįmanoma pasiekti tol, kol mes neturėsime gerų asmeninių santykių su Dievu, nes noras daryti tai, ko norisi mums, visada viršys Dievo tiesą. Mes ginčysimės, nenorėsime, kad kiti darytų. Noriu paskatinti jus ieškoti asmeninių santykių su Dievu. Pamokslai yra labai geras dalykas, skaityti Bibliją yra geras dalykas, bet ją studijuoti ir siekti asmeninių santykių su Dievu – visai kas kita. Mes galime Bibliją skaityti kaip bet kurią kitą knygą. Galime per metus ją perskaityti nors ir tris kartus, bet tai nepakeis jūsų gyvenimo, jeigu nesieksite asmeninių santykių su Dievu. Tada jau nebe jūsų interesai, bet Dievo interesai valdys jūsų gyvenimą. Kartais mes turime prieš Dievą nusilenkti ir pasakyti: „Dieve, atleisk. Aš gyvenu sau.“ Nors mes esame krikščionys. Turėtume gyventi kitiems. Kada mes imame ieškoti Dievo, Jis mus išlaisvina. Mes tampame kitokie. Mes kalbame apie nuodėmes, bet nesuprantame, kad pati didžiausia nuodėmė – neturėti asmeninių santykių su Dievu, neleidžiant Jam veikti, neleidžiant Dievo tiesai ateiti į mūsų gyvenimą. Nes žmogus, neieškantis tiesos, apauga nuodėmėmis lygiai taip pat, kaip ir bet kuris kitas žmogus. Dažnai mes pykstame, nors turėtume atleisti. Tai nėra lengva, bet Dievas mums nuolat primena, kiek daug Jis mums atleido ir atleidžia. Dėl mūsų nuodėmių Jėzus Kristus turėjo mirti kančiose ant kryžiaus. Kai pirmą kartą atėjau į krikščionių bendruomenę, man labiausiai patiko tai, kad jie neslėpė savo nesėkmių, problemų. Jie atvirai apie tai kalbėjo. Klausinėjo: „Gal žinote Rašto eilutes, kaip galėčiau išspręsti šią savo problemą?“ Iki to laiko aš mačiau žmones, kurie slėpė savo nesėkmes ir problemas. Visi atrodė tobuli. Kada skaitau apie krikščionis, kuriuos Dievas naudojo, klausu savęs: „Kuo jie buvo ypatingi?“ Jie, kaip ir Abelis, nuoširdžiai ieškojo Dievo. Dievo tiesa juos išlaisvino. Dievas juos naudojo. Net ir po jų mirties daugelis žmonių labai gerai apie juos kalbėjo. Tai buvo geras liudijimas. Mačiau filmą apie pilietinį karą JAV. Vienas generolas pripažino savo kaltę dėl pralaimėjimo. Net priešininkų kariuomenės vadas, kai jį sugavo, prieš jį nusilenkė. Žmonės linkę kaltinti kitus, o jis kaltino tik save, o ne kareivius. Jis buvo tikintis žmogus. Mes dažnai galvojame, kad mūsų yra mažas skaičius. Pagalvokite apie pirmuosius krikščionis. Pradžioje jų buvo dvylika, vėliau – šimtas dvidešimt mokinių. Jeigu pasižiūrėtume iš šiandieninės perspektyvos: kas yra šimtas dvidešimt prieš visą pasaulį? Beveik niekas. Bet ką Jėzus jiems pasakė? „Jūs darysite darbus, kokius Aš dariau ir net didesnius. Jeigu jie būtų nusiminę, jeigu nebūtų ieškoję Dievo valios savo gyvenime, jei nebūtų pasaulyje padarę jokios įtakos. Kviečiu jus eiti Abelio, o ne Kaino keliu. Dievas pažada, kad net ir po mūsų mirties, tai bus geras liudijimas. Ne veltui Rašte apie tai ir rašoma, kad tikėjimas pirmiausia prasideda mūsų širdyje, mūsų vidiniame žmoguje. Dievas nenori uždėti mums dar vieno religinio jungo, kurį mes vilkome iki tol, kol nepažinome Jėzaus. Jeigu abejojate, kad to pasiekti jūsų gyvenime įmanoma, tai jūs abejojate Dievu. Aš galvoju, kad krikščionio gyvenimas yra malonus, lengvas, Dievas visada ir visur padeda, bet kuo toliau, tuo labiau įsitikinu, kad jis yra sunkus. Dievas mus išbando, kad neštume vaisius. Kam reikalingas vynmedis? Jo šakelės netinka net deginimui. Vynmedis sodinamas tam, kad jis neštų vaisių. Jei jį pasodini į tinkamą dirvą, tinkamai prižiūri, tai jis duoda gausų vaisių kiekį. Kai

mes susitinkame, apie ką dažniausiai kalbame? Apie bėdas, problemas. Ar pastebėjote, kad mes nekalbame apie tai, ką atrandame Dievo Žodyje, kaip Jis veikia mūsų gyvenime? Kodėl? Todėl, kad mes patys savo širdyje neieškome Dievo, nestudijuojame Biblijos. Mes turime kalbėti apie problemas, sunkumus, bet net dalelytės nelieka to, kas yra gyvenime svarbiausia. Jėzus sako, kad mes esame žiburiai. Dievas nori kiekvieną panaudoti, neatsižvelgiant į tai, ar mes jauni, ar seni, ar protingi, ar kvaili, ar išsilavinimas prastas, ar labai platus. Ar mes norime nuoširdžių asmeninių santykių su Dievu? Dievui reikia mūsų širdies. Nuo ko tai priklauso? Nuo kiekvieno iš mūsų. Dievas nė vieno neverčia. Jis tik švelniai beldžia ir klausia: „Mielasis, ar atidarysi man savo širdies duris?“ Turime Dievui kiekvienas atsakyti.

Pranas Bielevičius, Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2010-01-17, Marijampolė